

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.135/2025/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 13. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 3. napján kelt 8.B.32/2025/13. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a bv2

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült 14.000 (tizennégyezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 3. napján kihirdetett 8.B.32/2025/13. számú ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja], rablás büntetékének kísérletében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdés b) pontja], testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdése és a (8) bekezdés I. fordulata], készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontja] és okirattal visszaélés vétségében [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjának I. fordulata]. Ezért öt halmazati büntetésül mint különös visszaesőt 14 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a háromnegyed rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben 350.000 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte az általa előzetes fogvatartásban töltött időt. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről,

figyelmeztette a vagyoni érdekelteket a számukra kiadni rendelt dolog átvétele elmulasztásának törvényi következményére és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 26.752.662 forint bünyügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben - a kihirdetését követően nyomban - a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a büntetés enyhítéséért, míg az ügyészség tudomásul vette az ítéletet.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.290/2025/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[4] Rögzítette, hogy a fellebbezések tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében korlátozott felülbírálatnak van helye.

[5] Utalt rá, hogy a fellebbezések a Be. 598. § (2) bekezdésének I. fordulata alapján tanácsülésen elbírálhatók, bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván részt venni.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék minden tekintetben perrendszerűen folytatta le az eljárást. A 2025. április 3. napján tartott előkészítő ülésen a vádlott a bűnösségét a vádirati tényállással egyezően elismerte és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. Beismerő nyilatkozatának elfogadására a Be. 504. §-ban írtaknak megfelelően került sor.

[7] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a vádlott beismerő nyilatkozatára alapította, az indokolás körében többek között utalva a Be. 562. § (2) és (4) bekezdésében foglaltakra.

[8] Az ügyészség szerint a megállapított tényállás alapján a törvényszék törvényesen minősítette a vádlott terhére rótt cselekményeket.

[9] A védelmi fellebbezésekkel szemben kifejtette, hogy a törvényszék helyesen vette számba a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, azok tényleges súlyához és a vád tárgyává tett bűncselekmények tárgyi súlyához igazodó büntetést szabott ki, az megfelel a büntetési céloknak is, így annak enyhítése nem indokolt. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság az ügyészi mértékes indítvány szerinti büntetést szabott ki, a vádlott pedig ennek ismeretében – a maximális mértéket elfogadva – tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot.

[10] Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek tartotta.

[11] Mindezek alapján a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[12] A védő az enyhítést célzó fellebbezése írásbeli indokolásában azt emelte ki, hogy védence az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag enyhítést célzóan élt fellebbezéssel, amely jogorvoslati kérelem a tényállás megalapozottságát nem érintette, ehhez az elítélti állásponthoz ő is kötve van. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét a vádirati tényállással egyezően elismerte és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. Ez is azt mutatja, hogy védence nem kívánta a büntetőeljárás fölösleges elhúzódását, annak mielőbbi befejezését tartotta szem előtt, abban bízva, hogy a törvényszék az ügyészi indítványban foglaltaktól eltérően, számára kedvezőbben mérlegeli az enyhítő körülményeket.

[13] Kifejtette, hogy bár az alapbűncselekmények súlyosak, a bűnösségi körülmények újra értékelésével azonban lehetőség lenne a kiszabott büntetés enyhítésére, amire a vádlott őszinte megbánó vallomása alapot adhat. Érvelése szerint egy alacsonyabb tartamú börtönbüntetés is alkalmas lenne a speciális prevenciók elérésére és kellő motiváló erőt jelentene védecének, hogy jó magaviselettel, a feltételes szabadság kedvezményével és egy utolsó eséllyel élve a társadalom hasznos tagjává váljon.

[14] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[15] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezése írásbeli indokolásával egyezően tartotta meg perbeszédét, azt csupán azzal egészítette ki, hogy a vádlottnak semmi szüksége nem volt a cselekmény elkövetésére, mivel 500-600 ezer forintot keresett biztonsági őrként. A cselekmények súlya ellenére a 14 év fegyházbüntetést a büntetés célján túlmutató joghátránynak tartotta, ezért változatlanul annak enyhítését indítványozta.

[16] A vádlott nyilatkozott a személyi körülményeiről. Az ügy érdemével kapcsolatban elmondta, hogy nagyon megbánta a cselekményeit, szeretne megváltozni. A büntetés-végrehajtási intézetben már elindult a változás útján, hitoktatást tart a zárkatársainak, emellett próbál szakmákat tanulni, hogy a szabadulásakor vissza tudjon illeszkedni a társadalomba. Az utolsó szó jogán szintén megbánásának adott hangot és bocsánatot kért a sértettektől.

[17] Az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések nem alaposak.

[18] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[19] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védője egyaránt a Be. 583. § (3) bekezdés a) pont alapján, kizárólag a büntetést kiszabó rendelkezéssel szemben jelentett be fellebbezést, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (3) bekezdése szerint a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezésére, illetve részére kiterjedően bírálta felül, ugyanakkor a Be. 590. § (5) bekezdés alapján a fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta

- a) az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálta azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén

- aa) a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni, vagy

- ab) a 609. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,

- b) a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,

- c) a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést,

- továbbá a Be. 590. § (7) bekezdés alapján hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[20] Irányadó volt a

- Be. 590. § (5a) bekezdése, mely kimondja, hogy a másodfokú bíróság az (5) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletét akkor bírálja felül, ha az ítélet megalapozatlanságának vizsgálata nélkül megállapítható, hogy a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására,

- Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja is, melynek értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által a vádirati tényállással egyezően megállapított tényállásra alapította, mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be.

[21] A másodfokú felülbírálatot e szempontok szerint elvégezve az ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárását minden tekintetben a perrendi

szabályok megtartásával folytatta le, a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében vagy a Be. 609. § (1) bekezdésében rögzített, az érdemi felülbírálatot kizáró, hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg. Ilyen eljárási szabálysértésre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[22] Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösség körében tett nyilatkozatára figyelemmel helyesen járt el azzal, hogy vele szemben az ügyet az előkészítő ülésen befejezte és a Be. 504. § (6) bekezdés alapján ítéletet hozott. Az előkészítő ülés jegyzőkönyve szerint a törvényszék a szükséges törvényi figyelmeztetésben részesítette a vádlottat, aki a jogkövetkezmények ismeretében a váddal egyezően beismerte bűnösségét és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott. Az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (1) bekezdés keretei között, a beismerés elfogadhatóságának ellenőrzése érdekében nyilatkoztatta őt a vád tárgyává tett cselekmény lényegére. Ennek során ismételtelen olyan nyilatkozatot tett, amelyben a vádirati tényállásban foglaltakkal és a jogi minősítéssel egyezően mindkét cselekményben elismerte büntetőjogi felelősségét. Mindezekre tekintettel nem merült fel semmilyen ésszerű kétely, amely a beismerő nyilatkozat elfogadását kizárta volna, azt az eljárás ügyiratai is mindenben alátámasztják. A fellebbviteli főügyészség tehát helytállóan utalt arra az átíratában, hogy a vádlott beismerő nyilatkozata a Be. 504. § (2) bekezdésben taglalt feltételeknek megfelelt, az a Be. 504. § (3) bekezdése alapján aggálytalanul elfogadható volt.

[23] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 562. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően, a részleges indokolásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések megtartásával teljesítette.

[24] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[25] A vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban rögzítetteket - melyek a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában írtak szerint nem a tényállás részei, ekként korlátozott felülbírálat esetén is pontosíthatók – kiegészítette az ítéltábla a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény, valamint a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján, a következők szerint:

[26] A vádlott tulajdonát képezte a lakcíme szerinti ingatlan, mely már eladásra került, mert az állaga teljesen leromlott, amíg ő büntetés-végrehajtási intézetben volt. A fogvatartása alatt elkezdte a gimnázium 9. osztályát, szakképzettséget szeretne szerezni.

[27] A vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem a vizsgálatakor nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában amely bármely fokban korlátozta volna, vagy teljesen képtelenné tette volna arra, hogy a cselekmények következményeit felismerje, illetve, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

[28] A vádlott előéleti adatai között feltüntetett 1. pont alatti büntetést a Fővárosi Bíróság 2.Fk.552/1993/2. számú összbüntetési ítéletével összbüntetésbe foglalta a Pesti Központi Kerületi Bíróság 5.Fk.30222/1991/6. számú ítéletében kiszabott büntetéssel, az összbüntetés tartamát 12 év 5 hónap fiatalkorúak börtöne büntetésben állapítva meg. A vádlott helyesen ezen összbüntetésből szabadult 2004. április 20. napján.

[29] A 2. pont alatti büntetéséből a vádlott 2023. június 18. napján azt kitöltve szabadult, a cselekmények elkövetési időpontja 2012. június 7. és 2012. június 19. napja közötti.

[30] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére valamennyi cselekmény vonatkozásában, a terhelt felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs ok.

[31] A terhére rótt testi épség, vagyon elleni erőszakos és közbizalom elleni bűncselekmények minősítése mindenben megfelel a büntető anyagi jog szabályainak és a kialakult bírói gyakorlatnak. A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a vádlott mindkét sértettel szemben azért alkalmazott lenyűgöző erejű erőszakot, hogy tőlük az értékeiket megszerezze. tanú1 a bántalmazással összefüggésben a bal falcsont 38 mm széles, darabos, benyomatos, koponyaűrbe csontszélességnyi elmozdulással járó törését szenvedte el, amely az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel is alátámasztottan életveszélyt okozó sérülésnek minősül, ezért önálló értékelést kellett, hogy nyerjen a rablási cselekménnyel halmazatban. A rablási cselekmény az élet kioltására alkalmas tompa eszköz használata miatt egyben felfegyverkezve elkövetettnek is minősült, amely viszont a sértett segélykiáltása következtében kísérleti szakban maradt, mert a vádlott ennek következtében – mielőtt a sértett táskáját megszerzhette volna – elmenekült a helyszínről. tanú3 sértett vonatkozásában a rablás alapesete mellett helyesen került megállapításra a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel és az okirattal visszaélés vétségének megállapítása is, tekintettel arra, hogy a vádlottnak a táskát elvételekor számíttania kellett arra, hogy a bankkártyáján kívül a személyes iratait is ott tartja, s e cselekmény hiánytalanul tényállásszerű voltán a jogtalan elvétel elkövetési magatartás teljes megvalósulására figyelemmel az sem változtat, hogy a vádlott azokat nem sokkal később a helyszín közelében eldobta.

[32] A vádlott különös visszaesői minőségének megállapítása szintén törvényes, tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék 2014. december 19. napján kelt - a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 2.Bf.45/2015/13. számú ítélete folytán 2016. február 4. napján jogerős - 16.B.1578/2013/54. számú ítéletével 4 rendbeli rablás büntette és 2 rendbeli testi sértés büntette miatt kiszabott 11 év fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetés kitöltésétől, 2023. június 18. napjától számított három éven belül valósított meg ismételt rablási és testi épség elleni bűncselekményeket.

[33] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[34] Ahogy a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[35] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta, és túlnyomórészt helyesen, a súlyuknak megfelelően értékelte.

[36] Helyesen vette figyelembe enyhítő körülményként a vádlott teljeskörű beismerő vallomását, a megbánásának őszinteségét azonban alappal kérdőjelezi meg az, hogy korábban is ugyanilyen jellegű bűncselekmények miatt került elítélésre, mely büntetéséből röviddel a cselekmények elkövetését megelőzően szabadult. A vádlott bocsánatkérése kétségtelenül a javára értékelendő körülmény, ugyanakkor az a sértettek megbocsátása nélkül, melyre adat nem áll rendelkezésre kevésbé bírt a bünteteskiszabást befolyásoló jelleggel. Valóban enyhít,

hogy a II. tényállási pontban részletezett cselekmény kísérleti szakban rekedt, ugyanakkor a két évet alig meghaladó időmúlásnak rendkívül csekély mértékben lehet csak enyhítő hatást tulajdonítani, hiszen az a testi épség és a személy elleni erőszakos cselekmény büntetési tételének alsó határát is épp, hogy csak meghaladja.

[37] Helyesen értékelte ezzel szemben az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként a többszörös halmazatot, továbbá azt, hogy a vádlottat a különös visszaesői minőségét megalapozó elítélésén felül is személy elleni erőszakos cselekmények elkövetése miatt büntették korábban. Szintén súlyosít, hogy nők sérelmére, útonálló módon, éjszaka és kitartató módon követte el mindkét cselekményt, tanúl esetében külön azt, hogy hátulról támadt, esélyt sem adva a sértettnek a védekezésre. Ezeknél is nagyobb nyomatékka kellett a terhére értékelni, hogy többrendbeli rablás és testi sértés büntette miatt kiszabott 11 éves fegyházbüntetéséből való szabadulását követően nagyon rövid időn belül, mindössze 3-5 hónappal később követte el a jelen eljárásban vád tárgyává tett, a korábbiakkal azonos jellegű, jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeit.

[38] A bűnösségi körülmények együttes értékelésével a másodfokú bíróság is arra következtetésre jutott, hogy jelen ügyben nem mutatható fel semmilyen olyan körülmény, amely Terhelt1 vádlott esetében indokolná a 13 év 9 hónap középértéktől való lefelé történő eltérést. Az a tény, hogy fiatalkorú elkövetőként már rablás és emberölés büntette miatt elítélték, majd ezt követően többrendbeli rablás és testi sértés büntette miatt kiszabott 11 éves fegyházbüntetéséből való szabadulását követően ugyanilyen személy elleni erőszakos cselekményeket követett el, azt mutatják, hogy a korábbi, hosszabb tartamú elítélései sem bírtak kellő visszatartó erővel, az általa megvalósított cselekmények jellege az immár különös visszaesőnek minősülő vádlott személyében rejlő magasabb fokú társadalomra veszélyességre vallanak. A speciális prevenció érvényre juttatása érdekében mindenképpen szükséges az elsőfokú bíróság által a középérték közelében meghatározott – a beismerés esetére tett ügyészi indítvánnyal egyező – 14 éves szabadságvesztés büntetés kiszabása, annak enyhítésére nincs indok.

[39] Mindezek alapján az enyhítést célzó védelmi fellebbezések nem foghattak helyt.

[40] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátásra és az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezések kivétel nélkül törvényesek.

[41] Indokoltan került sor a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető vádlott közügyektől való eltiltására, annak tartama a szabadságvesztés büntetéshez megfelelően igazodik azzal, hogy az a mellékbüntetés maximális tartamában került megállapításra.

[42] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelt el a vádlottal szemben vagyoneklkobzást a tanú3 sértettől rablással megszerzett készpénz és mobiltelefon együttes értékének megfelelő összegre, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, az intézkedés jogszabályi alapja is pontosan került megjelölésre.

[43] Ugyancsak egyetértett az ítéletábra azzal, hogy az elsőfokú bíróság a magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. A tanú3 sértett által előterjesztett polgári jogi igény a Be. 556. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban támasztott elbírálási követelményeknek valóban nem felelt meg, így annak megítélésére, a kérelem hiányossága és végrehajthatatlansága miatt nem volt törvényi lehetőség. Mindemellert a sértett a tényállásban megállapítottnál magasabb összegű kártérítési igényt terjesztett elő, amely további bizonyítás felvételét igényelte volna s ekként az eljárás felesleges elhúzódását eredményezte volna.

[44] A bűnjelekre vonatkozó rendelkezések minden tekintetben törvényesek, azok pontosításra nem szorultak, a vagyoni érdekeltnek a Be. 321. § (5a) bekezdése szerinti figyelmeztetése sem maradt el.

[45] A bűnügyi költség összegét is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, amelynek megfizetésére a bűnösnek kimondott vádlottat kellett kötelezni.

[46] Mindezek alapján az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[47] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok közül a vádlottnak a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pont szerinti tényleges tartózkodási helyét a fogvatartásának aktuális helye szerint pontosította.

[48] A Btk. 92. § (1)-(2) bekezdés alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől az eljárás jogerős befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[49] Mivel az enyhítést célzó védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre, a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdés alapján a vádlottat kötelezte.

[50] A Fővárosi Ítéltábla határozata elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2025. november 13.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 3. napján kelt 8.B.32/2025/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.135/2025/14. számú végzésével 2025. november 13. napján jogerőre emelkedett.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke